

ikki, hon stakk bara, og seingin rullaði ikki kroppin aftur og fram, men lyfti hann einans ristandi upp í nálirnar. Ferðamaðurin ætlaði sær at koma upp í leikin um gjørligt fyri at steðga øllum, tað var jú ikki tortur, offiserurin ætlaði við henni, men beinleiðis morð. Hann rætti hendurnar fram. Men tá lyfti harvan seg til síðuna við tí spritaða kroppinum, sum hon annars plagdi at gera tað í tólvta tíma. Blóðið rann, við ongum vatni, eisini tey smáu vatnrørini sviku hesa ferð. Og nú miseydnaðist eisini tað seinasta, kroppurin loysnaði ikki frá teimum stóru nálunum, blóðið fleyt, men kroppurin varð hangandi yvir grøvini uttan at detta niður. Harvan ætlaði sær aftur til útgangsstøðið, men eins og hon varnaðist, at hon ikki var sloppin av við lastina, varð hon verðandi yvir grøvini. "Tit mugu hjálpa mær," rópti ferðamaðurin yvir til soldátin og tann dømnda og tók sjálvur í fótturnar hjá offiserinum. Hann ætlaði at pressa seg móti fótunum, og hinumegin skuldu hinir báðir taka um høvdið á offiserinum, og soleiðis varliga lyfta hann av nálunum. Men nú fóru teir at ivast, hvørt teir vóru førir fyri at hjálpa; tann dømdi vendi beinleiðis ryggin til; ferðamaðurin noyddist at fara yvir til teir og við megi tvinga teir yvir til høvdið á offiserinum. Við hesum sá hann næstan móti sínum vilja andlitið á líkinum. Tað tóktist at vera livandi; eingin tekin vóru til tær fyrirbøtingar, sum allir hinir høvdu funnið í maskinuni; varrnarar vóru afturlatnar, eyguni vóru opin, sum tá hann var livandi. Eygnabráið var friðarligt og sannført. Oddurin á tí stóra jarnpíkinum var farin ígjøgnum pannuna.

Tá ferðamaðurin saman við soldátinum og tí dømnda kom til tey fyrstu húsini í kolóniini, peikaði soldáturin á eitt og segði: "Har er tehusið."

Í stovuhæddini í einum húsi var eitt djúpt, holukent rúm við veggjum og lofti. Út ímóti gøtuni var tað opið í allari breiddini. Hóast tehusið ikki líktist burtur frá hinum húsunum í kolóniini, sum undantikið teimum glæsiligu háborgunum hjá kommandantinum, øll vóru í vánaligum standi, var tað ferðamanninum, sum tað var ein søguligur minnisvarði, og hann kendi valdið frá farnum tíðum. Hann fór nærri saman við teimum báðum, millum tey tómu borðini, sum stóðu á gøtuni uttan fyri tehusið og andaði ta svalligu luftina, sum kom innan úr húsinum. "Her er hin gamli

jarðaður," segði soldáturin, "presturin noktaði honum eitt gravleiði í kirkjugarðinum. Ivi var leingi um, hvar hann skuldi jarðast; at enda varð hann jarðaður her. Offiserurin greiddi tygum neyvan frá hesum, sum hann sjálvandi skammaðist við. Hann hevur eisini nakrar ferðir um náttina roynt at grivið hann upp, men altíð rikin burtur." "Hvar er grøvin?" spurdi ferðamaðurin, sum ikki trúði soldátinum. Beinanvegin runnu teir báðir, soldáturin og tann dømdi, framman fyri hann, og peikaðu við hondunum, har grøvin mátti vera. Teir leiddu ferðamannin yvir til veggini í bakgrundini, har nakrir gestir sótu um nøkur borð. Tað vóru óivað lossingarmenn, vælbygdir við avstubbyðum, svørtum fullskeggi. Eingin var í jakka, skjúrturnar vóru kloddutar. Hesir vóru fátækir, eyðmýktir menn. Tá ferðamaðurin nærkaðist, reistust nakrir og spenti seg móti vegginum og hugdu at honum. "Hatta er ein fremmandur," teskaðu teir, "hann ætlar sær at siggja grøvina." Teir skumpaðu eitt av borðunum til viks, undir tí var sanniliga ein gravsteinur. Tað var ein einfaldur steinur so lágur, at hann kundi fjalað undir einum borði. Hann hevði eina innskrift við smáum bókstavum; ferðamaðurin noyddist niður á knæ fyrri at lesa hana. Hon var soljóðandi: "Her hvílir tann gamli kommandanturin. Hansara viðhaldsfólk, sum nú ikki longur sleppa at kennast við hann, hava grivið honum hesa grøv og sett honum steinin. Tað er ein spádómur, sum sigur, at kommandanturin verður at endurreisast um nøkur ár og frá hesum húsi av nýggjum leiða sítt viðhaldsfólk til hertøkuna av kolóniini. Trúgvíð og bíðið."

Tá ferðamaðurin hevði lisið hetta og reist seg upp, sá hann menn standa har og smílast, eins og høvdu teir lisið innskriftina saman við honum, hildu hana vera láturliga og bóðu hann koma til teirra meinigheit. Ferðamaðurin lætst ikki um vón, gav teimum nøkur smáoyru, steðgaði eina løtu, meðan borðið varð flutt aftur yvir grøvina, fór úr tehusinum og oman á brúnna.

Soldáturin og tann dømdi høvdu hitt kend fólk í tehusinum, sum ikki vildu hava teir at fara. Men teir mundu hava skrætt seg leysar, tí longu tá ferðamaðurin var mitt á teirri longu trappuni, sum gekk oman til bátin, komu teir rennandi oman eftir henni. Teir ætlaðu heilt greitt í seinastu løtu at fáa ferðamannin at

taka seg við. Meðan ferðamaðurin tingaðist við ein sjómann um at verða sigldur út til skipið, runnu teir oman eftir trappuni, tigandi, tí teir torðu ikki at rópa. Men tá ið teir komu har oman, var ferðamaðurin longu í bátinum, og sjómaðurin kastaði trossan. Teir høvdu kunnað lopið niður í bátin, men ferðamaðurin tók ein tungan trossa við knútum úr dúskinum, hótti teir við honum og syrgdi soleiðis fyri, at teir ikki lupu umborð.

Eftirskrift

Í skaldsøguni fáa vit at vita, at offiserurin

tosar franskt, og at tann dømdi og soldáturin ikki skilja málið. Vit fáa eisini at vita, at í Fangakolóniini er sandur, líðir og bátabrúgv. Og at teir hava vatn, rís og vatt.

Í 1919, sama árið skaldsøgan varð skrivað, varð tann týska kolóniini Togo, minsta landið í Vesturafrika, býtt sum ein annar drápspartur 1914-1918 til Stórabretland og Frakland. Í landinum grør rís og bummull (vatt), og vatn hava tey. Tað er ikki óhugsandi, at Togo var leikpallurin hjá Kafka.

Frelsunarherurin er eitt margfalt og sermerkt kristi trúarsamfelag, sum vísir umsorgan fyri øllum menniskjanum gjøgnum slagorðið "suppa", "sápa" og "frelsa". Frelsunarherurin arbeiðir í fleiri enn 120 londum.

Herberg Frelsunarhersins søkir

Dagligan leiðara

Herberg Frelsunarhersins byrjaði virksemi í 1998 og liggur í vøkrum umhvørvi, í miðbýnum í Tórshavn, við góðum útsýni yvir fjørðin.

Virksemi fevnir bæði um dagsentur, fyribilsbústað og útleigan. Herbergið hevur døgnavakt, 5,75 ársverk.

Sí starvslýsing á www.frelsunarherurin.fo

www.taks.fo

Málsviðgeri til TAKS á Tvøroyri

Málsviðgerin kemur fyrst og fremst at málsviðgera í stuðulsmálum og málum hjá vinnuskránni. Vegleiðing av viðskifta-fólkum og vinnuni er tó eisini ein partur av arbeiðinum.

Umsøkjarar til starvið skulu hava skrivstovuútbúgving og roknskaparligan kunnleika. Ein treyt er eisini, at ein er vanur/von at arbeiða við teldu.

Fyri at røkja hetta starvið er sera umráðandi, at ein dugir væl at leggja arbeiðið til rættis, taka avgerðir og grundgeva fyri hesum, og sum heild arbeiða sjálvstøðugt.

Nærlagni, arbeiðssemi, vinsemi og ábyrgd-arkensla eru eisini eginleikar sum hóska væl til hetta starvið.

Stundum broytast uppgávurnar hjá eindini á Tvøroyri, og tí er umráðandi, at ein er fúsar at taka við nýggjum uppgávum og avbjóðingum.

Tann, ið fær starvið, fær eitt áhugavert starv og ein arbeiðsdag við flexitíð í einum góðum arbeiðsumhvørvi.

Starvið verður lønt sambært sáttmála millum Landsstýrið og viðkomandi yrkisfelag.

Starvið er fulltíðarstarv, sum verður sett skjótast gjørligt.

Setanarokið er TAKS, men umfatar Fíggjarmálaráðið og stovnar undir tí.

Meira fæst at vita um starvið við at venda sær til Margret Joensen, stjóra á TAKS á Tvøroyri, á telefon 352600.

Send umsókn saman við avritum av prógvum, ummælum og CV til TAKS í seinasta lagi 21. des. 2010.

Merk: Umsókn vinnuskráin/stuðlar

TAKS
Postmoga 2151
FO-165 Argir
ella taks@taks.fo

TAKS er í støðugari menning, og miðvíst verður arbeitt fram ímóti, at TAKS verður ein framkomin stovnur, sum gongur á odda á øllum økjum.